

vormt de schedelinhoud. Bij de reconstructie van den schedel vond men hiervoor 800 cm^3 , terwijl deze inhoud bij anthropoïde apen hoogstens 600 cm^3 bedraagt en bij den mensch minstens 900. Ook het dijbeen is grooter dan men tot dusver bij apen heeft gevonden. Op grond hiervan meenen sommige anthropologen, dat bij Trinil de beenderen van een mensch zijn gevonden, andere denken aan een aap van bijzonder groote afmetingen. Hoe dit ook zij, de dierlijke afstamming van den mensch is door deze vondst zeker niet bewezen. Het is onmogelijk en eigenlijk ontoelaatbaar om uit een paar beenderen een geheel lichaam te reconstrueeren. Daarom zal er over dezen *Pithecanthropus* wel altijd verschil van meening blijven bestaan. Maar zelfs wanneer het een soort tusschenvorm tusschen aap en mensch is — wat heel onwaarschijnlijk is — dan is nog niet bewezen, dat de tegenwoordige menschheid van dit „dier” afstamt en dan is deze enkele vondst toch zeker niet in staat ons duidelijk te maken, hoe de mensch uit een aap ontstaan is.

Een tweede belangrijke vondst vormt de *Australopithecus africanus*, in 1924 in Betschuanaland gevonden in een diluviale laag. De schedel behoort aan een jong individu, dat zich nog in de periode der tandwisseling bevindt. De schedelinhoud werd berekend op 390 cm^3 , wat correspondeert met 450 cm^3 voor een volwassen individu. Dit getal ligt binnen de variatiebreedte van den schedelinhoud bij de apen. Er valt dan ook niet aan te twifelen, dat wij bij deze vondst te doen hebben met een fossielen aap.

Het uitgebreid palaeontologisch onderzoek heeft dus geen tusschenvormen aan het licht gebracht. De theorie van Darwin over de dierlijke afstamming van den mensch komt daardoor heel zwak te staan. Ieder direct bewijs ontbreekt. Nu is het denkbaar, dat men zich zou willen laten overtuigen door een indirect bewijs. Maar dan wordt in dit geval toch wel wat al te veel gevergd van onze goedgeloovigheid. Hoe kan men aannemelijk maken, dat de een of andere diersoort, die niet in staat is te spreken en waarvan de verstandelijke vermogens veel minder zijn dan die van den mensch, veranderd is in een mensch? Waar dan nog bijkomt, dat het nooit gelukt is door kweeken de verstandelijke vermogens van een diersoort belangrijk te laten toenemen. De ervaring is veeleer, dat er bij iedere diersoort een limiet van intelligentie bestaat, die niet kan worden overschreden.

Dat men ondersteld heeft, dat de mensch van een aap zou afstammen, of juister gezegd: dat de mensch en de thans levende anthropoïden gemeenschappelijke voorouders zouden hebben, is waarschijnlijk gevolg van het feit, dat de eigenschappen van sommige aapsoorten, bij een oppervlakkige vergelijking, overeenstemmen met die van den mensch. Er is echter slechts in ruwe trekken een oppervlakkige overeenstemming. Bij nauwkeurige studie vindt men bij den mensch tal van eigenschappen, die hem scherp en principieel schei-